

Amsterdamse Ontmoetingscentra voor dementerende ouderen en hun verzorgers

De afgelopen twintig jaar zijn er voor thuiswonende demente ouderen en hun familieleden verscheidene ondersteuningsactiviteiten ontwikkeld. Ondanks dit aanbod blijkt uit onderzoek dat er nogal wat knelpunten zijn in de ondersteuning van de familie van dementerende ouderen. Deze knelpunten houden onder meer verband met een versnippering van hulpaanbod en het incidentele en vaak weinig intensieve karakter van de geboden sociale en emotionele steun aan de familie. Deze tekorten leiden er te vaak toe dat de familie van dementerende ouderen zich in de steek gelaten voelt. Dit kan gevoelens van overbelasting teweeg brengen en in sommige gevallen zelfs leiden tot gezondheidsproblemen bij hen die de meeste zorg op zich nemen.

Om te onderzoeken of deze knelpunten worden verminderd wanneer aan dementerenden en hun zorgende familieleden een intensief en geïntegreerd ondersteuningsprogramma wordt aangeboden, startte de vakgroep Psychiatrie van de Vrije Universiteit in oktober 1992 het project 'Amsterdamse Ontmoetingscentra; een nieuwe vorm van ondersteuning voor thuiswonende

dementerende ouderen en hun verzorgers'. Het ondersteuningsprogramma dat wordt aangeboden bestaat uit een dagsociëteit voor de dementerende oudere en gespreksgroepen, een lezingencyclus en een spreekuur voor diens verzorger.

Naar aanleiding van het onderzoek is een boek verschenen met als titel 'Amsterdamse Ontmoetingscentra; een nieuwe vorm van ondersteuning voor dementerende ouderen en hun verzorgers'. De uitgave is in de eerste plaats bedoeld voor werkers in de gezondheidszorg en instellingen die hulp bieden aan dementerende ouderen en hun verzorgers. Daarnaast is het boek van belang voor welzijnsinstellingen, zoals buurt- en ouderencentra, die zich in hun activiteiten aanbod mede willen (gaan) richten op hulpbehoevende ouderen. ('Amsterdamse Ontmoetingscentra' door R.M. Dröes en E. Breebaart, ISBN 90 5170 318 X. Het boek kost f 35,-.

Benoemingen

Dr P. van der Valk is met ingang van 1 januari 1995 benoemd tot hoogleraar 'Pathologie'. Paul van der Valk (1956) studeerde Geneeskunde aan de Rijksuniversiteit Leiden, waar hij in 1985 het artsexamen behaalde. Van 1977 tot 1983 was hij als research-fellow werkzaam bij de vakgroep Pathologie in Leiden. In 1982 promoveerde hij bij prof.dr Th. van Rijssel op het proefschrift 'Histiocytic Sarcoma. On its morphological, immunological, and electron microscopical characteristics, its differential diagnosis and its clinical behaviour'. Van 1985 tot 1990 volgde Van der Valk de opleiding tot klinisch patholoog bij de afdeling Pathologie van het VU Ziekenhuis. In 1990 werd hij geregistreerd als klinisch patholoog en medisch immunoloog en in 1991 als neuropatholoog. Sinds 1990 is Van der Valk als patholoog verbonden aan de

afdeling Pathologie van het VU Ziekenhuis. Hij publiceert onder meer op het gebied van neurodegeneratieve ziekten, met name multipale sclerose, en pathologische aspecten van de ziekte van Alzheimer, alsmede op het gebied van de hematopathologie.

Mw dr C.M.J.E. Vandenbroucke-Grauls is met ingang van 1 maart 1995 benoemd tot hoogleraar 'Medische Microbiologie en Parasitologie'.

Christina Vandenbroucke-Grauls (1952) studeerde Genees- en Heel- en Verloskunde aan de Katholieke Universiteit Leuven, waar zij in 1977 afstudeerde. Van 1980 tot 1984 was zij als arts-assistent in opleiding tot medisch microbioloog aan de Rijksuniversiteit Utrecht. Sinds 1984 is Vandenbroucke-Grauls stafid bij de afdeling Klinische Microbiologie en het Laboratorium voor Infectieziekten van het Academisch Ziekenhuis Utrecht. In 1987 promoveerde zij aan de Rijksuniversiteit Utrecht op het proefschrift 'Bacteria, phagocytes, and bystander cells. The interaction between staphylococcus aureus, polymorphonuclear leukocytes, and endothelial cells.' Vandenbroucke-Grauls heeft veel publikaties op het gebied van de epidemiologie van ziekenhuisinfecties op haar naam staan.

Diabetologie

Arateus van Cappadocië, die leefde van 81 tot 138, beschreef als een van de eersten het ziektebeeld dat nu bekend staat als type I diabetes mellitus. Destijds was sprake van een ziekte die onafwendbaar tot de dood leidde. In 1921 slaagden Bantin en Best in Toronto erin een insuline bevattend extract te bereiden uit een hondepancreas. Deze wetenschappelijke doorbraak luidde een nieuw tijdperk in: diabetes werd een chronische ziekte. Hierover sprak Rob Heine op 17 februari in zijn oratie 'Van Cappadocië tot